בס"ד

השגחה פרטית

עולם של **אמונה**. חיים של **בטחון**

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת חיי שרה - כ"ז בחשוון תשפ"ז ✕ **עלון 216**

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

הארנק ששב משמיים

ניצב הגאון רבי בן ציון אבא שאול על שפת כבש המטוס, בדרכו חזרה מאיראן לארץ הקודש. לפתע הוא מבחין כי הארנק ובו הכסף הרב, נותר בבית הדואר המקומי - ומיד הוא פותח את פיו באמונה, מאמץ את ליבו בביטחון...

עיניהם של יהודי איראן לא שבעו מלראות: שוב ושוב הביטו בהערצה ובכבוד גדול בדמותו המאירה והאצילית של הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול, וליבם התרונן בקרבם. זה שנים רבות שלא פגשו בדמות רבנית חשובה ורמת מעלה ודרגה שכזאת, גאון מיושבי ארץ ישראל.

מסע נדיר והיסטורי ערך הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול בעל ה'אור לציון' זצ"ל, כשיצא מארץ ישראל לאיראן הרחוקה. היה זה בשנים בהן עדיין ניתן היה לנסוע בשטחי איראן בבטחה. במיוחד הטריח ראש הישיבה את עצמו ונדד למרחקים כדי לעודד את רוחם של אחיו יושבי פרס, לרומם וללבות את הגחלת היהודית, ולהשפיע עליהם שישלחו את בניהם אך ורק למוסדות לימוד כשרים והגונים.

בהתרגשות אדירה התקבל הרב בכל עיר ועיר שבה הופיע בהדרו. דבריו מלאי החן והאמת שנחצבו ממעמקי ליבו הטהור, חדרו היטב לליבות השומעים ועשו רושם כביר. תיכף ומיד נענו כולם ואמרו כי מקבלים הם על עצמם להקפיד ולשמור היטב על חינוכם הטהור של בני דור העתיד.

בתום תקופת המסע יצא הגאון רבי בן ציון יחד עם פמליית המלווים, לעבר טהרן עיר הבירה, אל שדה התעופה הגדול 'מהראבאד', משם יטוסו חזרה לארץ הקודש.

הגיעו הרב ופמלייתו לשדה התעופה, ושם נוכחו לדעת כי הטיסה היעודה תתאחר, ותתקיים פרק זמן ניכר לאחר השעה שנקבעה. רבי בן ציון כהרגלו, לא סבל את איבוד הזמן לריק, והחליט לנסוע אל תוך העיר כדי לשגר מכתב גלויה נצרך בבית הדואר המקומי.

עמד הרב בבית הדואר, רשם מספר שורות על גבי הגלויה, ומסרה לפקיד שישב מעבר לדלפק. אחר כך שלף את הארנק מכיסו ושילם את עלות שליחת הגלויה. מיד אחר כך פנו הרב ומלוויו, ונכנסו למונית בדרכם חזרה לשדה התעופה.

איש מהם לא הבחין ולא שם ליבו, כי הארנק, על כל תכולתו והכסף הרב שהיה בו - נשכח בבית הדואר...

התקדמה פמליית הרב ונכנסה בשערי המעברים המובילים פנימה לעבר המטוס. חלפו ועברו על פני פקידי שדה התעופה, החתימו את הדרכונים, וכמעט כבר היו רגליהם עומדות על המדרגות המוליכות לעבר כבש המטוס.

אלא שאז שלח הרב את ידו לכיסו, והבחין בחסרונו של הארנק.

הארנק איננו. הוא נשכח על השולחן במרכז הדואר בלב ליבה של טהרן הגדולה והשוקקת.

אולם, לא איש כרבנו בעל ה'אור לציון' יתאנח ויצטער.

שום אנחה לא נשמעה מפיו, ואף לא הבעת כאב קלה עלתה על פניו.

"ריבונו של עולם!" פתח רבי בן ציון ואמר ברגש: "אינני דואג כלל בשל הארנק ומאות הדולרים שהיו בו, כי בוטח אני בך ומאמין באמונה שלמה שאתה זן ומפרנס, וגם כעת תמשיך להחיותני ולתת לי את כל צרכיי!..."

סיים הרב את דבריו, וכבר פנה להמשיך ולעלות למטוס. אלא שלפתע נשמע קול מאחור...

לעיני הרב והמלווים נראה ערבי פרסי מקומי, הרץ לעברם בנשימה טרופה ובידו לא אחר מארנקו של הרב...

"כבודו שכח את הארנק!" קרא הפרסי, מגיש לרב את האבידה היקרה.

האירו פניו של רבינו בעל ה'אור לציון', והוא פנה אל מלוויו: "הלוא אמרתי לכם שאל לנו לדאוג, רק לבטוח בד' יתברך אבינו הרחמן!..."

כי כזה היה הגאון המופלא רבי בן ציון אבא שאול זכותו תגן עלינו. מעולם לא חרד או דאג, כי תמיד בטח במנוחת הנפש שלמה בבורא יתברך. וכפי שהעיד על עצמו פעם אחת, בעת שנכדיו ובני ביתו שוחחו בעניין מלחמה שהייתה:

"דעו לכם כי מימיי לא פחדתי, כי ד' רועי ולא אחסר!"

הערבי הפרסי נותר לעמוד על מקומו, רומז בידו לאות כי ממתין הוא לתשלום שכר בעד מעשה השבת האבידה.

הפטיר הרב בנחרצות ואמר: "לא תחנם!" ומיד עלה במדרגות לעבר המטוס, כשהוא אינו מתפעל כלל ממעשהו של הערבי, ביודעו כי ד' לבדו הוא זה אשר החזיר את הארנק.

בהשגחה

הדף שהביא לה ילדים טובים

פשוט מדהים מה עושה תפילה.

וכך סיפר לי יהודי סיפור שהוא מכיר מקרוב:

בבית שהיה רחוק מתורה ומצוות קרה דבר מעניין ביותר: שלושה ילדים חזרו בתשובה בתוך תקופה קצרה.

האמא, שמסכנה לא הבינה את המתנה שקיבלה, בכתה כל הזמן ולא הבינה איזה רע עשתה לילדיה, שלא הלכו בדרך שבה חינכה אותם.

יום אחד דופקת אשה על דלת ביתה ושואלת אותה: "תגידי לי, למה זכית בשלושה ילדים טובים כל כך? מה עשית בשביל זה?"

האמא ענתה שהיא לא עשתה כלום בשביל זה, ואדרבה, על כך היא בוכה כל הזמן: למה זה קרה לה?

האשה ניסתה להסביר לה עד כמה גדולה הזכות לחיות כיהודי אמיתי, ושאלה אותה: "אולי תגידי לי, מה עשית בכלל כדי שיהיו לך ילדים טובים?"

כששמעה את המילים "ילדים טובים", נזכרה האמא וסיפרה שהייתה בסמינר קירוב, שם דיברה דרשנית ואמרה שיש דבר מסוים שאם אומרים אותו, זוכים לילדים טובים. וכמובן, איזו אמא לא רוצה ילדים טובים? לקחתי את הדף שחילקו שם, ובמשך תקופה ארוכה אמרתי את מה שרשום בו. ואת האמת, היא מסיימת, לא הבנתי בכלל מה שאני אומרת.

האשה שאלה אותה אם עדיין יש לה את הדף. היא אמרה שכן והוציאה לה את 'תפילת השל"ה'.

כך פעלה התפילה, כשהיא כלל לא ידעה מה היא אומרת!

כשיהודי נעמד להתפלל ומבקש בכל לבו על כל דבר שהוא, כמה וכמה הדבר פועל!

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.
רוצים לגלות שלווה ובטחון בכל יום מחדש? **התחברו ל'קו השגחה פרטית' 6176* או 02-30-11-300**

חבר של אח של החבר

מספר הבחור יחיאל מירושלים:

באתי לספר סיפור שמח. סיפור של שמחות, סיפור של קול כלה וקול חתן ושוב קול כלה ברוך ד' בתוך ביתנו, בהפרש של כמה חודשים בלבד. וכולם - כל אחד מהם, הוא החתן או הכלה החשובים ביותר. כולם ילדים יחידים של ד' יתברך, והוא נתן, נותן וייתן.

אכן, אחי ושתי אחיותיי התארסו ברוך ד', ומועדי החתונות נקבעו: חתונה לפני פסח, חתונה בקיץ וחתונה אחרי החגים.

אבי, המחותן כפול שלוש, הוא תלמיד חכם שיושב ולומד כל היום בהתמדה גדולה. מאז ומעולם אנחנו זוכים לחיות בהשגחה פרטית אמיתית, ולראות בלי הפסקה איך האבא הגדול שלנו שבשמיים לא שוכח אותנו אף פעם, ושולח לנו כל יום לחם לאכול ובגד ללבוש, בהשגחה פרטית מיוחדת ונפלאה.

כעת, כשהוריי נזקקו לסכומים עצומים לצורכי החתונות, ידע אבי כי עליו לעשות משהו; השתדלות כלשהי כדי להכין כלי לשפע שיבוא. ובטוח שהוא יבוא.

בסופם של שיקולים לכאן ולכאן, נסע אבינו לחו"ל כדי לאסוף כסף להכנסת כלה. הוא טס לארה"ב, נכנס לבית המדרש וגילה שם את שחשקה נפשו - את התורה הקדושה. גם שם יש יהודים טובים, בתי מדרש וכוללים, ואוצר ספרים נאה ועשיר. כך ישב והמשיך בחוק לימודיו, כאילו העתיק את הכולל הירושלמי אל ויליאמסבורג. כיוון שבכל זאת הגיע כדי לזכות את הרבים במצוות הכנסת כלה, הוא קבע לו זמן במשך היום, שבו הוא מספר על מטרת בואו. ואכן, עמך ישראל נתבעים ונותנים: זה תורם עשר דולר, זה חמש, ויש שנותנים חמישים ואפילו מאה. איכשהו, מבית כנסת לבית כנסת נאסף סכום כסף כלשהו, קטן ונחמד ורחוק מאוד מלכסות את ההוצאות הגדולות והעצומות הדרושות לנישואי שלושה ילדים.

אנחנו בבית מחכים לבשורות טובות. ערב אחד, כשאבא מתקשר הוא מספר שעוד מעט הוא חוזר, ועדיין אין לו מה לחדש. "עשיתי את ההשתדלות שלי", הוא אומר לאמא, "וזה מספיק. הכול יהיה בסדר בעזרת ד'. עכשיו אני כבר מתכונן לחזרה הביתה".

אמא מבינה את המצב לאשורו. נכון, אבא מחייך ושופע אמונה וביטחון, אבל הרי הייתה לו מטרה בנסיעה הזו, והוא לא מימש אותה. עוד מעט מגיעות החתונות. אנחנו רוצים לקנות מה שצריך, וצריכים לחכות. לא ברור למה, לא ברור עד מתי. כרגע, בכל אופן, החנויות מבחינתנו סגורות.

השיחה עם אבא מסתיימת בשעה שתים עשרה בלילה. מיד אחריה נשמעות דפיקות חזקות מעם הדלת. מישהו בטוח שאנחנו חייבים לפתוח לו. הבנות נעלמות אל תוך הבית מרוב פחד, ורק אני פותח.

את פניי מקדם בחור שאני לא מכיר. "אתם משפחת איקס?" הוא מוודא. כשאני משיב בחיוב, הוא מגיש לי שקית מלאה כסף.

"אמא!" אני קורא מעם הדלת, "מישהו הביא פה כסף".

"מעניין", אמא מתקרבת לדלת. "רק רגע", היא קוראת לעבר הבחור, "מי שלח את זה?"

"חבר של אח של חבר שלי".

"איך קוראים לו?"

"שטרן".

יותר מזה אמא כבר לא יכלה לברר, כי הבחור פשוט הלך לו לדרכו, ואנחנו לא הצלחנו להבין האם שטרן זה החבר, או החבר של האח של החבר.

"אולי אבא שלח כסף מראש?" מנסה אמא להבין. ככל שזה לא הגיוני, היא מתקשרת לאבא, ואבא אומר, "מה פתאום? אני לא יודע מכלום. כמה כסף יש שם?"

אמא פותחת את השקית. יש בה ערימה גבוהה של שטרות, ומטבעות לרוב של עשר וחמש. היא סופרת ואומרת, "זה נראה בערך עשרים וחמישה אלף שקל".

"ברוך ד'".

אבא לא בהלם. הוא הרי ידע שיגיע. אמא נדהמת אבל לא יותר מדי. הרי מראש היא בטוחה שד' ישלח כל מה שצריך וברגע שצריך. הרבה שלוחים לו, למקום, והכסף הגיע בדיוק בזמן -ערב חתונות. ואנחנו בטוחים שזה רק משלוח אחד מני רבים שעוד יגיעו, להשלים ולשלם את כל צורכי החתונות והמסתעף לסימן טוב ולמזל טוב.

ואז קרו ניסים

מספר ר' יצחק פרחי מירושלים:

היו לי כל הסיבות להוציא כסף. המון. כולן סיבות טובות, וזו סיבה טובה לשמוח, ועדיין הלב פרפר: מאין אני הולך להביא את כל המצלצלים האלו???

באותו יום, כבר לא הייתה זאת ידיעה עמומה ומעורפלת ש'צריכים להביא הרבה כסף ויהיה בסדר', אלא ישבתי מול המספרים, והם ניצבו לנגד עיניי מאיימים יותר מאי פעם.

מה אני עושה?! האמת היא שייאוש החל לחלחל. כבר דמיינתי שהצ'קים חוזרים, האשראי נחסם וכונס הנכסים בדרכו אליי. זה היה רגע קצר. מיד תפסתי את עצמי, קראתי לאוזניי "אל ייאוש", והתחלתי לחשוב איך אני מתמודד עם ההוצאה העצומה שמצפה לי.

עודני חושב על כך, ואני מקבל טלפון מהחברותא של הערב: "אני לא אוכל להגיע היום לסדר שלישי".

"טוב שעדכנת", הודיתי לו, ומיד ידעתי מה אני הולך לעשות בסדר שלישי: אני הולך ללמוד ענייני ביטחון.

לקחתי ליד את הספר 'מדרגת האדם' מאת הסבא מנובהרדוק זצ"ל, ופתחתי אותו בשער שעוסק בענייני ביטחון. לא סתם קוראים לזה 'שער', כי כשאתה נכנס בעד השער, אתה פשוט שם. סדר שלישי שלם ישבתי עם הספר 'מדרגת האדם'. שעה וחצי של חיזוק,

לב. הפרק השלישי (1)

מי שממנה שני אנשים למעשה אחד - מינויו מופסד.
כך הבוטח בד' וגם באחד מהברואים - ביטחונו מופסד.

הַהַקְדָּמָה הַשְּׁלִישִׁית. בְּטִחוֹנוֹ לְהָשִׁית. רַק בֶּאֱלֹקָיו לְבַדּוֹ
וְלֹא יְשַׁתֵּף זוּלָתוֹ. בַּעֲמִיתוֹ פְּעוּלָתוֹ. בְּטִחוֹנוֹ בֶּאֱלֹקָיו יַפְסִידוֹ
כְּמִנּוּי שֻׁתָּפִים. נִפְסָדִים נֶהֱדָפִים. כָּל אֶחָד מוֹשֵׁךְ יָדוֹ
יַעֲזֹב אוֹתוֹ. בְּבָטְחוֹ בְּזוּלָתוֹ. לִבְטֹחַ בַּד', בְּכָל מְאוֹדוֹ

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

התעמקות, התקשרות עם בורא כל עולמים הזן ומפרנס לכול. אינני בודד בעולם, ד' דואג לי ומחיה אותי בכל רגע ורגע, והוא יודע בדיוק מה חסר לי, וייתן לי הכול.

מבין הדברים שלמדתי באותו ערב, תפס אותי במיוחד סיפור על הסבא מנובהרדוק, שביקש להשפיע על יהודי להרבות בעסק התורה ולהמעיט בהשתדלות. אמר לו אותו יהודי, "וכי מה, איך אתפרנס?! הרי כסף לא נופל מהשמיים".

אמר לו הסבא, "כסף כן נופל מהשמיים, אלא שלא מרימים אותו".

כוונתו הייתה שהקב"ה אינו משועבד לגדרי הטבע, וכאשר הוא רוצה לשלוח שפע לבן אדם, הרבה דרכים לו, וזה יכול לקרות בכל מיני אופנים שאיש לא היה יכול להעלות על הדעת. הבעיה נמצאת רק אצלנו, המקבלים. אנו צריכים להיות רגועים, ונכונים לקבל שפע גם באמצעי שלא עלה על דעתנו כלל.

הסיפור הזה הצטרף לעוד ועוד כיווני מחשבה וחיזוק, ואחרי סדר שלישי שכזה כבר הייתי רגוע לגמרי.

למחרת הגיעו הניסים.

זה התחיל בטלפון מהמוסד לביטוח לאומי. לפני חצי שנה נולד הבן שלי בבית חולים בארצות הברית, ושהה בפגייה במשך שלושה שבועות. בשעתו התמודדתי עם ההוצאות והגשתי בקשה להחזר. עתה זוכיתי בסכום גדול מאוד.

הטלפון הבא היה ממחלקת הגבייה בעיריית ירושלים. שם בישרו לי שאישרו לי הנחה בארנונה, וכעת מזכים אותי רטרואקטיבית בסך אלפי שקלים.

הטלפון השלישי היה מחמי שיחיה. חמי הוא רב בית כנסת בחו"ל. רב שמכיר אותי מסר שיעור בבית הכנסת שלו, וכשחמי רצה לשלם לו, אמר לו הרב שאת התשלום על השיעור יעביר אליי.

זהו רב שכבר חצי שנה לא פגשתי, ומעולם קודם לכן הוא לא מסר שיעור בבית הכנסת של חמי. אין זאת אלא הדגשה שמימית כי כשהקב"ה נותן, יש לו דרכים מקוריות ביותר להעביר את השפע.

שלוש שיחות כאלה הן כבר חזקה. אבי שבשמיים ראה את ההתחזקות שלי, ושלח ישועה מיידית ומפליאה.

בחסדי שמיים, התינוק שנולד פג גדל באופן תקין, ובאותם ימים כבר ראינו שיש צורך לעבור מעגלת שכיבה לטיולון. עוד כשהיינו בארצות הברית החליטה אשתי שהיא תקנה עגלת 'בוגבו' טובה, ואף הזמינה אותה ללא התחייבות.

במוצאי שבת שלאחר אותו שבוע של ניסים, כאשר אנחנו חושבים ברצינות לממש את ההזמנה - אם כי לא ברור לנו איך נשלם על העגלה, דופק על דלת ביתנו קרוב משפחה, והוא מביא איתו קרטון מלבני המכיל בתוכו עגלה חדשה, בדיוק העגלה שרצינו לקנות!

זה היה מוזר לגמרי. האברך הזה אף פעם לא הביא לנו מתנות, בוודאי לא בסדר גודל כזה. שאלתי אותו, "לכבוד מה קנית לנו מתנה כזאת?!"

והוא ענה שאשתו קיבלה מהעבודה סכום כסף גדול, והוא היה צריך להפריש ממנו מעשר. כמה ימים לאחר מכן הוא שוחח עם מי מבני המשפחה, והלה הזכיר בשיחה את העגלה שלנו, שאינה נוחה לשימוש, וכמה טוב היה אילו היינו קונים עגלה חדשה ונוחה.

או אז נפל במוחו הרעיון לקחת את כספי המעשר ולקנות לנו עגלה.

"ואיך ידעת שזו העגלה שרצינו לקנות?" שאלתי, נדהם עדיין מהרעיון המעניין, "הרי זה בדיוק הדגם שבחרנו עוד באמריקה".

"לא ידעתי", ענה האיש. "בשבוע שעבר הלכתי ל'אושר עד', וזו העגלה שמכרו שם באותו יום".

ומי זה שמחליט אילו עגלות תימכרנה ב'אושר עד', ומתי בדיוק יגיע לשם קרוב משפחתי?! מי זה שמכניס לראשו רעיון לקנות עגלה, ודווקא לנו?!

רק בורא עולם, אבינו הרועה אותנו מעודנו ושולח לנו את הצרכים הכי מדויקים שלנו, בכל עת ובכל שעה.

<<<

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א

השגחות - כותבים!

כדי לקבע בתוכנו את תחושת האמונה ולהחיות אותה ממש, עלינו לכתוב סיפורי אמונה והשגחה פרטית. לכתוב כפשוטו. הכתיבה חורטת לנו את העניין בנפש, כותבת אותה על הלב, מחדירה אותה לנשמה.

כשכותבים סיפורי השגחה וחיים אמונה, מתחילים לחיות אחרת, ולראות בכל צעד את הקב"ה בכבודו ובעצמו.

המשגיח של ישיבת מיר הגאון ר' עזריאל ארלנגר סיפר לאחרונה סיפור מפעים:

הגאון הצדיק ר' גרשון ליבמן זצ"ל, ראש מוסדות נובהרדוק בצרפת וראש ישיבת 'אור יוסף', נסע במונית בדרכו לשדה התעופה.

שעת הטיסה מתקרבת, אבל המונית מסתבכת סביב עצמה. מתברר שהנהג כלל אינו יודע את הדרך למקום, ומנסה לנסוע בנתיבים שרק מרחיקים אותם מהבית ומהיעד. טיסה, כידוע, אינה ממתינה למאחרים.

בדרכם העקלקלה נקלעו לאזור מרוחק. לר' גרשון ליבמן היה ברור, שהם לא יצאו למסע הזה לחינם. הוא חי באמונה כה מוחשית, שלא היה לו ספק כי משמיים סובבו שיגיעו לשם. "אולי יש כאן יהודי שזקוק לעזרה?" שאל בקול, מבקש מהנהג לבדוק זאת.

הוא צדק. היה שם יהודי תושב מדינה מרוחקת, שלא הבין היכן הוא נמצא ולא ידע איך להיחלץ מהמקום. הוא היה אבוד לגמרי, ור' גרשון ליבמן זכה להציל אותו. אילו הוא לא היה מאמין בהשגחה פרטית וחי בידיעה ששום דבר לא קורה לחינם - הוא לא היה מגיע לאותו יהודי.

הכתיבה מסייעת להגיע לרמה כזו של אמונה. קח מחברת או פנקס, ותתחיל לתעד את כל ההשגחות הפרטיות שאתה רואה, הגדולות והקטנות. תכתוב על התפילות שבהן הצלחת להתעורר, ועל אלה שהתקבלו בשמיים ונענית. זה חשוב, כי היצר מתאמץ כל הזמן להשכיח מאיתנו את הטוב הזה, רוצה שנתעלם מהתפילות שנענות ומועילות.

טבע האדם לשכוח. הוא לא חושב שהקב"ה מקשיב לו מלמעלה, מה שמסיר ממנו את האמונה והביטחון שמצבו ישתפר. כשיהיה לו פנקס קטן שיזכיר לו את כל הטובות ששלח בעבורו הבורא ואת כל התפילות שנענו - הוא יוכל להיות מחובר למעלה ולהרגיש שלכל אירוע יש מטרה, שאין טעות - כמו שהיה הגאון הצדיק ר' גרשון ליבמן זצ"ל.

שימוש מושכל במתוק

האחריות הניתנת לרכבים פרטיים בישראל היא לשנתיים, או עד הצטברות 100,000 קילומטרים של נסיעה בסך הכול - המוקדם ביניהם. מי המוקדם מהם? בדרך כלל מגיעה האחריות לקיצה כעבור שנתיים. הממוצע השנתי שנוסע רכב פרטי בישראל נע בין 20,000 ל-15,000 קילומטרים; אפשר לנסוע ברכב בלי לחץ במשך שנתיים. בשימוש סביר לא תתקרבו אפילו לחצי מ-100,000 הקילומטרים של האחריות. אבל - - - אם תשכירו את הרכב למישהו חסר אחריות, שישכיר אותו לשימוש של עשרים וארבע שעות ביממה ללא הפוגה במהירות קבועה של 140 קמ"ש, תמלאו את המכסה של 100,000 קילומטרים תוך חודש! אמנם זכותכם לנסוע ברכב ככל שתרצו, אך בשימוש כזה, שאינו סביר, לא תקבלו אחריות על הרס המנוע והרכב.

כל תפקוד בגופנו המופלא תוכנת כך שיפעל באופן סביר לאורך שבעים או שמונים שנה ואף יותר. ניצול בלתי סביר 'מבזבז' את היכולות, שוחק את התפקוד וגורם לבלאי וזקנה בטרם עת.

הנמשל: כל איבר הפעם נתרכז בלבלב.

הלבלב נברא כך שיפריש אינסולין בקצב מתון לאורך כל החיים. מה קורה אם מעמיסים עליו סוכר בכמויות בלתי סבירות? מאלצים אותו לעבוד מעבר ליכולותיו.

הוא נשחק ומתבלה. אינסולין שאמור להספיק לשמונים שנה, נסחט מהלבלב בכוח בארבעים שנה. הלבלב אינו עומד בעומס, וקצב ייצור האינסולין שלו יורד ויורד. הגלוקוז אינו יכול להיכנס לתאים, והוא נשאר 'תקוע' בזרם הדם. הסכנה המפחידה כפולה:

1. התאים אינם מקבלים את הגלוקוז; אין מספיק אנרגיה.

2. גלוקוז המצטבר בכלי הדם - שוקע ומתמצק, וסותם את כלי הדם הזעירים עד כדי נמק ועיוורון, חלילה וחס. (בחסדי הבורא הרופאים הצליחו להרכיב את חומר האינסולין באופן מלאכותי, כך שאפשר להזריקו לגוף, אך לא נאריך בזה כאן.)

הלבלב מייצר אינסולין.

האינסולין מאפשר לגלוקוז להיכנס לתא.

הגלוקוז נכנס לנוזל התא וחודר לתוך המיטוכונדריה.

המיטוכונדריה הופכת את הגלוקוז לאנרגיה ומשחררת אותה לאורך זמן, בקצב מתון.

(מתוך מדור 'פלאי העולם הקטן')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגז כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

<<<

עוד עשר שנים

מספר ר' צ' כהן מבני ברק:

אל בית הוריי שיחיו הייתה מגיעה אישה זקנה, בודדה וגלמודה. בתחילה הייתה מגיעה רק מפעם לפעם, ובהמשך הפכה לבת בית של ממש. היא השתתפה עימנו בסעודות השבת, וחיה את הווי משפחתנו גם בחגים ובשמחות.

אבי הוא תלמיד חכם גדול, העוסק בהרבצת תורה ובאמירת שיעורים. בגיוס כספים הוא מעולם לא עסק, אף על פי שחפץ מאוד לעזור באחזקת המוסדות שבהם לימד. הייתה פעם אחת שבה ניסה לסייע ולגייס כספים, אבל אז גילה שהכישרון שלו אינו גדול בתחום זה, ועזב אותו לטובת המומחים. לו יכול - היה פותח כולל משלו, אבל כסף לשם כך - לא היה לו מאין להביא.

יום אחד ביקשה אותה בת בית לדבר עם אבי. היא סיפרה שיש לה כסף רב שירשה מאבותיה, אך היא אינה צריכה את כל הכסף הזה. היא חיה בצניעות ובפשטות, ואין לה שום עניין בהוצאות יתרות. כל חפצה הוא לעשות בכסף הזה מה יותר מצוות.

"אני מבקשת שהרב יפתח כולל ערב וימסור שם שיעורים, ואני אשלם כל חודש כסף לאברכים", סיימה האישה.

הבקשה הזו כל כך התאימה לאבי! ואכן, הוא זכה להפיץ מעיינותיו חוצה, להדריך וללמד לאברכים יקרים וחשובים דרך בלימוד באותו כולל, והאישה התמידה בתמיכתה. כל חודש הכניסה את הכסף, ואכן זכתה להרבות תורה באופן מיוחד.

עשר שנים חלפו. אברך צעיר הייתי, ממש סמוך לחתונתי, ונסעתי עם אבי לאחת מערי הדרום כדי לרכוש עבורי דירה. באמצע פגישתנו עם המתווך, לעיניו ולאוזניו, הגיעה שיחת הטלפון...

על הקו הייתה אותה אישה תומכת תורה. היא התנצלה ואמרה כי תם הכסף, ואין לה עוד שקלים כדי להכניס לכולל. זהו. נגמר. עשר שנות השובע חלפו, והכולל נמצא בסכנת סגירה.

אבי הגיב במשפטים מתאימים, והמתווך קלט את התמונה. "אז אתה ראש כולל?" הוא שאל-קבע, "ונגמר התקציב?" שוב הוא ניחש. "חבל. חבל", אמר המתווך, "שכולל ייסגר בגלל כסף?! אני רוצה לתרום לכולל שלך. כמה אברכים יש? כמה צריך?"

הם עברו לשוחח בענייני הכולל, והתברר כי המתווך הוא אדם אמיד שיש לו נכסים רבים. אבי, שלא הצליח מעולם בגיוס כספים, המשיך לעמוד בראשות הכולל עוד עשר שנים ועוד שנים רבות,

כשהמלגה לעשרה אברכים ממומנת מנדבת אותו מתווך יקר.

ישלם ד' פועלו וירחיב את גבולות הלומדים בכל מקום, להגדיל תורה ולהאדירה.

ישועה עד הפתח

מספר ר' משה ג. מירושלים:

בתנו היקרה מתמודדת עם מחלת אטופיק דרמטיטיס - אסתמה של העור - בדרגת חומרה גבוהה. כידוע, השהייה באוויר הנקי של דאבוס שבשווייץ, בגובה ההרים, מסייעת מאוד ל'אטופיים' ומקלה עליהם לזמן ארוך. בחסדי ד' בתי התקבלה למחנה הקיץ המפורסם בדאבוס של ארגון 'קומי עורי' שבראשות הרב והרבנית בורשטיין שיחיו - מלאכי רחמים המקדישים את כל חייהם במסירות עצומה לסיוע לחולים ולבני משפחותיהם.

מפני שבתנו כבר גדולה, אישרה לה הנהלת המחנה הגעה עם מלווה אחד בלבד - רעייתי שתחיה. מכיוון שהבנים שלנו לומדים בישיבות ואינם נמצאים בבית, המשמעות הייתה שאני אישאר בארץ לבדי במשך חודש שלם. הדבר לא היה פשוט עבורנו. בכל ליבנו קיווינו שנמצא דרך שגם אני אוכל להצטרף. רכשתי כרטיסי טיסה לשלושתנו, אך כשבירדתי אודות עלויות השהות והאירוח בדאבוס ללא סבסוד של העמותה, התברר לי שהן יקרות להחריד. אין סיכוי שאני נוסע לשם בלי סבסוד.

ככל שהתקרב מועד הנסיעה, הפך הניסיון קשה יותר ויותר. היו רגעים של חלישות הדעת ודאגה, לצד התחזקות בלתי פוסקת באמונה וביטחון. בשבת האחרונה שלפני הטיסה, קראנו כמדי שבוע את עלון 'השגחה פרטית', ומתוך התרגשות אמרנו לעצמנו: "בעזרת ד', בקרוב גם לנו יהיה סיפור מופלא לפרסם בעלון הזה".

יומיים בלבד לפני הטיסה, נשברתי וביטלתי את כרטיס הטיסה שלי. השלמתי עם הגזירה

שאישאר לבדי בארץ למשך חודש שלם.

רעייתי, העובדת כגננת, ערכה באותו יום מסיבת סיום בגן הילדים. היא שיתפה את האימהות בעניין הנסיעה לדאבוס, והזכירה בצער שבעלה ייאלץ להישאר לבדו בארץ לאורך כל החודש.

באותו ערב ממש צלצל בביתנו הטלפון. על הקו הייתה אחת מאימהות הגן: "שמעתי היום במסיבה שבעלך נשאר לבד בארץ, והלב שלי לא מסוגל לשאת את המחשבה הזו, שאת תהיי שם לבדך והוא יישאר כאן בבדידות. פניתי למישהו, והוא הסכים לממן לחלוטין את כל הוצאות השהות של בעלך בדאבוס למשך חודש שלם!"

היינו בהלם מוחלט. דמעות של התרגשות עמדו בעינינו. מיהרתי מיד לרכוש כרטיס טיסה חדש, אך כיוון שביטלתי את הקודם, לא היה מקום בטיסה שבה נסעו אשתי, בתי ושאר חברי הקבוצה. נאלצתי להזמין טיסה לבוקר שאחרי הטיסה שלהן.

כשהגעתי לנתב"ג בבוקר הטיסה, חשכו עיניי. מרוב הלחץ והמהירות, גיליתי שאין לי טלפון קליט לחו"ל, שאין עליי שום כסף שווייצרי - רעייתי לקחה איתה הכול ביום הקודם, ושבנוסף לכול - שכחתי בבית את כרטיס האשראי שלי! בלית ברירה עליתי ככה לטיסה. מצאתי את עצמי בדרך למדינה זרה, בלי לדעת איך אגיע מנמל התעופה שבצירי עד לדאבוס - נסיעה מורכבת של שלוש שעות, הכוללת החלפה של שלוש רכבות שונות, וכל זאת בלי כסף, בלי טלפון ובלי לדעת את השפה.

כרטיס רכבת עולה בערך שבעים פרנק שווייצרי. בנמל התעופה בצירי פגשתי ביהודי יקר שהסכים להלוות לי מאה פרנק. הרגשתי הקלה מסוימת, אך עדיין לא ידעתי כיצד אסתדר עם הלוגיסטיקה המורכבת של הרכבות.

אך לד' יתברך היו תוכניות קלות בהרבה בעבורי. ברגע שיצאתי מאולם הנוסעים בדרך לתחנת הרכבת, ניגש אליי יהודי חסידי ושאל אותי בנימוס, "האם אתה מעוניין בהסעה ישירה לדאבוס?" הוא הסביר שהוא נהג פרטי, והוסיף שעלות הנסיעה איתו היא חמש מאות פרנק.

אמרתי לו, "זה היה יכול לעזור לי מאוד, אבל יש עליי רק מאה פרנק".

הנהג חשב לרגע ואמר, "בסדר, אקח אותך במאה. יש עוד נוסעים ברכב, והם משלמים מחיר מלא".

אמרתי לו שהכסף הזה הוא בכלל הלוואה, וזה כל הכסף שיש לי כרגע. התשובה שלו פשוט הדהימה אותי: "אם כך, אין שום בעיה. שמור את הכסף אצלך, ותשלם לי רק אחרי שתגיע לדאבוס, תתמקם ותתארגן במלון".

באותו רגע רצתי חזרה אל היהודי הטוב שהלווה לי את הכסף בצירך, והחזרתי לו מיד את מאה הפרנקים. כבר לא היה לי צורך בהם. ד' שלח לי נהג בלי שאצטרך אפילו ללוות בשביל הנסיעה.

ראיתי בחוש שד' עוזר לנו גם כשיש נפילות, לחץ וייאוש. הרי הכול כבר היה מוכן עבורי מלמעלה. אילו הייתי בוטח בלב שלם ולא ממהר לבטל את הכרטיס המקורי מתוך ייאוש, הייתי נוסע מראש יחד עם כולם בהסעה המאורגנת של העמותה. אך הקב"ה ריחם עליי, וגם כשהסתבכתי בגלל חוסר האמונה הרגעי שלי, אבא שבשמיים לא עזב אותי - הוא דאג לי להסעה פרטית עד פתח המלון.

בדאבוס חווינו חודש מדהים מתוך הודיה עצומה לד' על הארת פניו אלינו, ומתוך הכרת הטוב למלאכיו עושי דברו נדיבי הלב, הרב והרבנית בורשטיין מארגון 'קומי עורי' ושאר השלוחים הטובים שפגשנו בדרך.

וכעת אנו זוכים לקיים את ההבטחה מאותה שבת, ולפרסם את

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבוטחים בהשם

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית'!

ברוך ד', כיום אני זוכה להפעיל נקודת חלוקה של עלוני 'השגחה פרטית' בשטיבלאך 'קהל חסידים' שבראשות הרב הלפרין, בגבעה B ביתר עילית.

הרעיון להקים נקודת חלוקה הבשיל במוחי לפני כמה שנים ביום שבו נחשפתי בעיר למחזה מדהים:

ראיתי נהג אוטובוס עירוני שעצר את האוטובוס בצד, ירד ממנו ונכנס לחלק בתיבות הדואר את גיליונות "השגחה פרטית"... התקנאתי בזכויות שלו, והחלטתי לא להישאר מאחור.

התחלתי עם כמות קטנה, וכיום החלוקה עומדת על למעלה מ-250 גיליונות בשבוע, כמות שבקושי מצליחה לענות על הביקוש.

רבים מהקוראים מזהים אותי דווקא עם הגיליון האישי שלי "בטחוני בצורי", והם תמהים על כך שאני מפיץ גיליון שיכול להיראות כ'מתחרה'. לאחרונה הזדמנתי לשמחה בעיר חיפה. כשפתחתי את תא המטען של רכבי, הבחין אחד הנוכחים בערימת העלונים הגדולה של "השגחה פרטית".

הוא כל כך התרגש, עד שביקש לקרוא לצלם כדי להנציח את ה"פלא"...

אבל בעיני אין כאן שום חידוש. בעבר כתבתי כמה סיפורים לגליון השגחה פרטית, ובהמשך העדפתי לפרסם את הגיגי בנפרד. ישנם יהודים שמתחזקים מסגנון מסוים, וישנם המתחזקים מסגנון אחר, ולכן יש צורך בזה וגם בזה.

בחסדי ד' זכיתי שביני לבין יו"ר 'השגחה פרטית', הרב פינחס שפר, שוררת ידידות נפש רבת שנים, ולשנינו מטרה אחת משותפת: להרבות אמונה וביטחון בעם ישראל.

המטרה הסופית היא אותה מטרה - בורא אחד לכולנו, ואנו חפצים לקרב כמה שיותר יהודים להאמין ולבטוח בו ולגרום להם לחיות חיים של שלווה ורוגע בצילו יתברך... זכות גדולה ועצומה היא עבורי להיות ממפיצי "השגחה פרטית".

הכותב בברכה,

מרדכי הכהן מלאכי ביתר עילית

יש לכם תגובה או רעיון? שלחו למערכת במייל או בפקס.

פֶּלֶא שֶׁל מַמָּשׁ

מְסַפֵּר יוּמִי רַבִּינוֹבִיץ' מִבֵּית שֶׁמֶשׁ:

בַּכִּתָּה שֶׁלִּי נֶעֱרַךְ מִבְחָן גָּדוֹל וּמַשְׁמָעוּתִי. לְאַחַר מִסְפַּר יָמִים, כַּאֲשֶׁר חָלְקוּ הַמִּבְחָנִים עִם הַצִּיּוּנִים, הוֹדִיעַ הַמְלַמֵּד שֶׁחָשׁוּב לוֹ מְאוֹד לְקַבֵּל כְּבָר לְמָחָר אֶת כָּל הַמִּבְחָנִים בַּחֲזָרָה - עִם חֲתִימַת הוֹרִים עַל יַד הַצִּיּוּן.

כְּשֶׁחָזַרְתִּי הַבַּיְתָה הוֹצֵאתִי מִיָּד אֶת הַמִּבְחָן וְהִנַּחְתִּי אוֹתוֹ עַל הַשֻּׁלְחָן, כְּדֵי שֶׁאֶזְכֹּר לְבַקֵּשׁ מֵאַבָּא שֶׁלִּי חֲתִימָה, אַךְ בַּהֶמְשֵׁךְ הַדָּבָר פָּרַח לִי מֵהַזִּכָּרוֹן.

כְּשֶׁנִּזְכַּרְתִּי וְנִגַּשְׁתִּי לָקַחַת אֶת הַמִּבְחָן - הוּא לֹא הָיָה שָׁם.

"הַמִּבְחָן שֶׁלִּי! מִישֶׁהוּ רָאָה אֶת הַמִּבְחָן שֶׁלִּי?" שָׁאַלְתִּי, אַךְ אַף אֶחָד לֹא יָדַע לְאָן וְכֵיצַד הוּא נֶעֱלַם.

חִפַּשְׂתִּי בְּכָל מָקוֹם אֶפְשָׁרִי; הֵרַמְתִּי חֲפָצִים, סָדַרְתִּי אֶת הַשֻּׁלְחָן כֻּלּוֹ, בָּדַקְתִּי עַל הַכִּסְאוֹת, אַף הַמִּבְחָן נֶעֱלַם כְּאִלּוּ בָּלְעָה אוֹתוֹ הָאֲדָמָה.

"בְּטוּחַ שֶׁהַמְלַמֵּד יָבִין", אָמְרָה לִי אֶחוֹתִי, שֶׁגַּם הִיא הִתְעָאֲשָׁה מִלְּחַפֵּשׂ. קִוִּיתִי כָּךְ גַּם אֲנִי, וּבְלֹא חֵשֶׁק הָלַכְתִּי לְשַׁחֵק קְצָת. הִשְׁתַּעְשַׁעְתִּי בְּכַדּוּר הַפָּלֶא שֶׁמָּצָאתִי עַל אַחַד הַכִּסְאוֹת תּוֹךְ כְּדֵי הַחִפּוּשִׂים. הִקְפַּצְתִּי אוֹתוֹ שׁוּב וָשׁוּב, וּפִתְאוֹם הוּא הִתְגַּלְגֵּל וּבָרַח אֶל פִּנָּה רְחוֹקָה.

כְּשֶׁנִּגַּשְׁתִּי לְהָרִים אֶת הַכַּדּוּר, הֻפְתַּעְתִּי לְגַלּוֹת הֵיכָן הוּא 'בָּחַר' לָנוּחַ: מַמָּשׁ מִתַּחְתָּיו שָׁכַב לוֹ בְּשַׁלְוָה, לֹא פָּחוֹת וְלֹא יוֹתֵר מֵהַמִּבְחָן שֶׁלִּי. ד' הוֹבִיל אוֹתִי אֶל הַמְּצִיאָה עַל יְדֵי הַכַּדּוּר הַקָּטָן הַזֶּה...

קְפִיצַת הַדֶּרֶךְ

מְסַפֵּר יוֹסֵף חַיִּים מָרִינָה:

זָכִיתִי לָגוּר בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ. יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל הַיּוֹם הִיא גְּדוֹלָה בָּרוּךְ ד', וְהַדְּרָכִים - עֲמוּסוֹת וּמְלֵאוֹת...

מַרְגִּישִׁים אֶת זֶה הֵיטֵב, כְּשֶׁצְּרִיכִים לִנְסֹעַ מִשְּׁכוּנָה לִשְׁכוּנָה. כָּל נְסִיעָה בְּתוֹךְ הָעִיר עֲשׂוּיָה לֶאֱרֹךְ זְמַן רַב, בְּעִקְבוֹת הָרַמְזוֹרִים וְהַפְּקָקִים הַמְעַטְּרִים אֶת הָעִיר. אֲנַחְנוּ רְגִילִים לָזֶה, וּבְכָל אֹפֶן שְׂמֵחִים וּמְהַלְּלִים עַל הַזְּכוּת לָגוּר בָּעִיר הַזֹּאת.

יוֹם אֶחָד זֶה הָיָה בִּשְׁבִילִי קְצָת... מְאַתְגֵּר.

אֲנִי גָּר בִּשְׁכוּנַת נָוֶה יַעֲקֹב. בְּאוֹתוֹ יוֹם הָיִיתִי בִּרְחוֹב בַּר אִילָן. יָדַעְתִּי שֶׁהַנְּסִיעָה בַּשָּׁעָה הַזֹּאת מִבַּר אִילָן לְנָוֶה יַעֲקֹב אוֹרֶכֶת בְּדֶרֶךְ כְּלָל בֵּין רֶבַע שָׁעָה לְעֶשְׂרִים דַּקּוֹת.

הָעִנְיָן הוּא, שֶׁהָיִיתִי צָרִיךְ לִהְיוֹת בִּנְוֶה יַעֲקֹב בִּשְׁבִיל עִנְיָן דָּחוּף, תּוֹךְ שְׁמוֹנֶה דַּקּוֹת!

יָדַעְתִּי שֶׁבְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע כְּמַעַט אֵין סִכּוּי.

כְּמַעַט אֵין; זֶה הָיָה נָכוֹן. אֲבָל... ד' גָּדוֹל!

הָלַכְתִּי הַצִּדָּה וְהִתְפַּלַּלְתִּי לַד' מִכָּל לִבִּי שֶׁאַצְלִיחַ לְהַגִּיעַ בַּזְּמַן.

בְּאוֹתוֹ רֶגַע נִכְנַס לַתַּחֲנָה הָאוֹטוֹבּוּס שֶׁמּוֹבִיל מִבַּר אִילָן לְנָוֶה יַעֲקֹב.

יָשַׁבְתִּי בָּאוֹטוֹבּוּס וְהִמְשַׁכְתִּי בִּתְפִלָּתִי: 'תּוֹדָה לְךָ ד' שֶׁכָּל כָּךְ מַהֵר הִגִּיעַ הָאוֹטוֹבּוּס, וְאָנָּא ד', עֲזֹר לִי לְהַגִּיעַ מַהֵר...

וַ...הֲלֹא יֵאָמֵן קָרָה! תּוֹךְ שְׁמוֹנֶה דַּקּוֹת, הָאוֹטוֹבּוּס הִגִּיעַ לְנָוֶה יַעֲקֹב!

אָם ד' רוֹצֶה - הַכֹּל אֶפְשָׁרִי...

מַדְרִיכִים עַל כָּל צַעַד

מְסַפֵּר אֶפְרַיִם מְמוּדִיעִין עִלִּית:

יוֹם אֶחָד בִּקֵּשׁ מִמֶּנִּי אַבָּא, שֶׁאֵלֵךְ לְמִשְׁפַּחַת לֵוִין וְאָבִיא לָהֶם מַעֲטָפָה כְּלְשֶׁהִי. אֲנִי מַכִּיר אֶת הַמִּשְׁפָּחָה הַזּוֹ, וְגַם יוֹדֵעַ אֵיךְ הוֹלְכִים אֲלֵיהֶם. לָקַחְתִּי אֶת הַמַּעֲטָפָה וְיָצָאתִי לַדֶּרֶךְ.

רַק כְּשֶׁהִתְקָרַבְתִּי לְאֵזוֹר הַבַּיִת שֶׁלָּהֶם, הִתְחַלְתִּי לְהִתְלַבֵּט: לֹא הָיִיתִי בָּטוּחַ הַאִם הַבִּנְיָן הַנָּכוֹן הוּא מִסְפָּר שֶׁבַע אוֹ תֵּשַׁע. הִגַּעְתִּי עַד לְבִנְיָן מִסְפָּר שֶׁבַע, וְחָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי שֶׁאֶפְשָׁר פָּשׁוּט לַעֲלוֹת אֶת כָּל הַקּוֹמוֹת וְלִבְדֹּק הַאִם הֵם גָּרִים כָּאן. אַךְ רֶגַע לִפְנֵי שֶׁעָשִׂיתִי זֹאת, יָצָא מִישֶׁהוּ מֵהַבִּנְיָן. שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: "יֵשׁ כָּאן מִשְׁפַּחַת לֵוִין?" וְהוּא עָנָה שֶׁלֹּא.

שָׂמַחְתִּי עַל הַטִּרְחָה שֶׁנֶּחְסְכָה מִמֶּנִּי, וְעָבַרְתִּי לְבִנְיָן מִסְפָּר תֵּשַׁע. גַּם שָׁם חִכָּה בַּכְּנִיסָה מִישֶׁהוּ שֶׁנִּשְׁלַח מִשָּׁמַיִם לַעֲזֹר לִי. "יֵשׁ כָּאן מִשְׁפַּחַת לֵוִין?" שָׁאַלְתִּי. "לֹא", הוּא עָנָה בְּבִטְחָה. "אֲבָל בַּבִּנְיָן הַבָּא, בְּמִסְפָּר אַחַת עֶשְׂרֵה, יֵשׁ מִשְׁפָּחָה בַּשֵּׁם הַזֶּה".

מֵהַרְתִּי בַּהֲקָלָה אֶל בִּנְיָן מִסְפָּר אַחַת עֶשְׂרֵה. עַכְשָׁו לֹא יָדַעְתִּי רַק בְּאֵיזוֹ קוֹמָה הֵם גָּרִים וּבְאֵיזוֹ דֶּלֶת. שׁוּב תִּכְנַנְתִּי לַעֲלוֹת אֶת כָּל הַקּוֹמוֹת וְלִבְדֹּק, אַךְ לְפֶתַע רָאִיתִי מוּלִי אֶת אַבָּא שֶׁל מִשְׁפַּחַת לֵוִין - שֶׁאוֹתוֹ אֲנִי מַכִּיר הֵיטֵב - בַּכְּנִיסָה לַבִּנְיָן. הִגַּשְׁתִּי לוֹ אֶת הַמַּעֲטָפָה וְחָזַרְתִּי הַבַּיְתָה בְּלֵב מִתְרוֹנֵן מֵהוֹדָיָה לַד', שֶׁעָשָׂה לִי אֶת הַמְּשִׁימָה קַלָּה פִּי כַּמָּה מִמַּה שֶׁהִיא הָיְתָה יְכוֹלָה לִהְיוֹת...

יֶלֶד יָקָר! רָאִיתָ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
שַׁתֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בַּסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ!
הִתְקַשֵּׁר לְקוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לִילָדִים: 02-30-11-901
הַכְּנֵס לְשִׁלּוּחָה 4 (לְאַחַר בְּחִירַת הַשָּׂפָה) וְהַקְלֵט אֶת הַסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ.

הוֹדָעַת פִּנְּיָם

יְלָדִים יְקָרִים!
בְּכָל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹלֶה סִיפּוּר חָדָשׁ מֵאֵת הַמְּחַנֵּךְ הַנּוֹדָע הָרַב קַלְמָן רוֹזֶנְגַּרְטֶן שְׁלִיט"א.
קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לִילָדִים: 02-3011901

נִצְחוֹן הָאֱמֶת

פרק 4 מתוך 4

תַּקְצִיר: שִׁיקְגוֹ. בְּמַהֲלַךְ מִשְׁפָּטוֹ שֶׁל ר' שְׁלוֹמָה, הַשּׁוֹפֵט מְבַקֵּשׁ בְּמַפְתִּיעַ לְהַשְׁמִיעַ סִפּוּר...

* עִזְרוּ לִי

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- **המקום:** העיר בית שמש, שכונת רמה ד'.
- **נקודת החלוקה:** מספר בתי כנסת בשכונה.

רמה ד' בבית שמש זוהי שכונה צעירה ותוססת, שהולכת ומתמלאת בבתים חדשים, במשפחות ובקול תורה. בין בתי הכנסת הצומחים בה, מצא לעצמו עלון "השגחה פרטית" מקום של כבוד, וכבר כחצי שנה הוא חלק קבוע מנוף השבת של השכונה.

ההפצה עצמה פשוטה וצנועה. מדי שבוע עובר המפיץ בין כמה בתי כנסת שבשכונה ומניח חבילת עלונים על השולחן. אין שלטים ואין כרזות, רק ערימת דפים שמחכה למתפללים. אבל, מה שקורה סביב השולחן הזה רחוק מלהיות פשוט.

המתפללים כבר יודעים שהעלון יגיע, ומחכים לו. לא פעם כשהם פוגשים את המפיץ, הם ניגשים אליו ואומרים את אותן המילים: "תודה רבה על העלון, זה ממש מחזק אותנו". זו לא תודה של נימוס. זו הכרת טובה של מי שקיבל משהו שהיה זקוק לו, מנה שבועית של אמונה וביטחון שמלווה אותו גם הרבה אחרי צאת השבת.

חצי שנה זהו פרק זמן קצר יחסית, אך די בזמן קצר כדי לראות כיצד עלון קטן, המונח בשקט על שולחן בבית הכנסת, הופך לחלק מהשבת של שכונה שלמה. וכך, שבוע אחר שבוע נבנית ברמה ד' לא רק שכונה של בתים, אלא גם שכונה של אמונה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.
הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרי ההשגחה סיפורים מפירות העשייה של הארגון

מספר הרב י' ל' מירושלים:

באחד מימי שישי רציתי להקדים את בואי לבית הכנסת, ולקחתי מונית כדי להספיק להגיע מספיק מוקדם לפני כניסת השבת. הנהג, יהודי חביב שלא נראה שומר מצוות, שוחח איתי כל הדרך. כשהגענו מיהרתי לצאת, ורק כעבור כמה דקות גיליתי ששכחתי את כל חבילת העלונים במושב האחורי.

רצתי לרחוב, אבל המונית כבר נעלמה. חיפשתי אותה בכמה רחובות סמוכים ושאלתי נהגים אחרים בתחנה, אך איש לא ידע לעזור. לא היה לי מספר טלפון של הנהג ולא ידעתי איך להשיג אותו. השלמתי עם כך שהשבוע לא יהיה עלון בבית הכנסת, ורק התפללתי בליבי שלפחות מישהו ייהנה ממנו.

כעבור כחצי שעה עצרה המונית שוב מול בית הכנסת. הנהג ירד עם החבילה בידיו ואמר לי: "ברמזור הצצתי בעלון אחד והתחלתי לקרוא סיפור. לא יכולתי להמשיך לנסוע, כי הבנתי שזהו עלון חשוב לבעליו". הוא רק ביקש להשאיר אצלו עותק אחד.

החבילה שחשבתי שאבדה, לא אבדה כלל. ההשגחה העליונה פשוט שלחה אותה בדרך עוקפת, אל יהודי אחד שהיה זקוק לה לא פחות משאר מקבלי העלון מדי שבוע.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?
שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

- לזכות אליהו בן ה. שיזכה לישועה לה הוא צריך בקרוב ממש ויצליח בלימוד התורה
- לעילוי נשמת מלכה בת סולטן ועזיז נלב"ע י"ט בחשון ת.נ.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת יוסף אוייגן בן יששכר דב ורייזל נלב"ע כ"ד בחשון ת.נ.צ.ב.ה.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שעון חורף	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	04:10	04:24	04:16	04:30	04:30	04:28
מוצאי שבת	05:22	05:23	05:22	05:24	05:26	05:27
מוצ"ש ר"ת	06:01	05:58	05:57	06:02	06:01	06:08

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
לכתובת B023011300@GMAIL.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.